

Néma Harangok

Dalriada

Másként kezd sütni a nap az égről.
Ősz lett tavaszból, tél az őszből,
(Az) időnek járását nem állítja semmi:
Meg kell hát halni, és semmivé lenni.

Az ágak lehullnak, válnak a törzsről,
Hajdan dús gyökerek szakadnak a földből,
A földből, mely nem ringat már többet,
Nem osztja kincseit, töröl le könnyet.

Új szelek fújnak a néma táj felett...
Új dalok szólnak a régi-szép helyett...
Apáink arca: hült tegnapok arca,
Némuló harangok topma, bús hangja.

Órizd a szót, mint Atyádtól kaptad,
Atyádtól kaptad, és fel nem adtad.
Erőddel védted, véreddel bírtad,
Jussod az égre véreddel írtad.

Vérből, könnyből, harcból feltámadt végromlás,
Keserű sors és pusztulás...
(A) földtől, az égből nem jó sem áldás sem tanács,
(A) szélbe vésznek halk imák...